శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 5 హైదరాబాదు మే, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 5 Hyderabad May, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

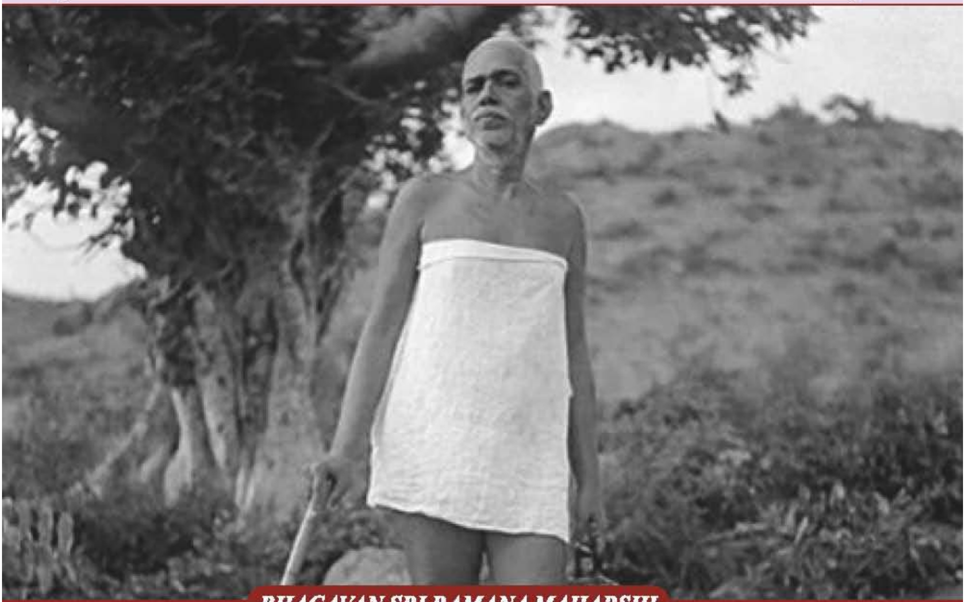

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి
మే 2024

Sri Ramana Jyothi
May 2024

ఈ సంచికలో ...
IN THIS ISSUE ...

1. డా॥ కే.యస్. గారి 118వ ప్రవచనం — డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి 3

2. శ్రీ రమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు — శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల 13

3. కాళీవిద్య — శ్రీమతి అయ్యల సోమయాజుల రేణుక 18

4. శ్రీ భగవాన్‌తో గ్రిద్దలూరి కుటుంబం అనుబంధం — శ్రీ గ్రిద్దలూరి కృష్ణమూర్తి 24

5. The Ordinary is Extraordinary — Dr K Subrahmanian 30

6. Ashtavakra Gita 24 — V Krithivasan 36

7. Maha Nirvana — SS Cohen 42

8. Mother Azhagammal — Sneha Choudhury 46

Events in Sri Ramana Kendram in May 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 13th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
3. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
4. Sri Bhagavan's 74th Aradhana - 6th May
5. Mahapuja - 31st May

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

గొప్ప గురువులకూ జబ్బులు వస్తాయి

డా॥ కే.యస్. గారి 118వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

సాధారణంగా మనకు ఏదో ఒకటి కావాలన్న కోరిక వుండనే వుంటుంది. వస్తు సంపద, ఉద్యోగం, ఆరోగ్యం, ఏదైనా కావచ్చు. ప్రాథమిక దశలలో, దాని కోసం, గురువును ప్రార్థిస్తాం. కొన్ని సందర్భాలలో కోరుకున్నది లభిస్తుంది. అప్పుడు, గురువు మీద నమ్మకం పెరుగుతుంది. గురువు ఎంతో గొప్పవాడని మెచ్చుకుంటాం. కొన్నాళ్ళ తరువాత, మనం అడిగిన ప్రతిసారీ, ఆయన మనం కోరినది యివ్వడంలేదని గ్రహిస్తాం. అప్పుడు ఎవరో వచ్చి, యింకొక గురువు అద్భుతాలు చేస్తాడని చెబుతారు. అప్పుడు, ఆ గురువు దగ్గరికి వెళ్తాం. ఆయన ఎప్పుడూ మనకు కావలసినది యిస్తాడనుకుంటాం. అక్కడా, మునుపటి గురువు వద్ద జరిగిన అనుభవం లాంటిదే కలుగుతుంది.

అలాగ, మళ్ళీ మళ్ళీ గురువులను మార్చడం జరుగుతుంది. అంటే, మొదటి దశలలో, మనం గురువు వద్దకు వెళ్ళేది ఉపదేశం కోసం కాదు, కోరికలు తీర్చుకోవడమనేదే మన ఏకైక ఉద్దేశం. తెలిసో, తెలియకో, గురువు మనము అడిగినది యిచ్చి తీరాలన్నట్లు, ఆయన మనకు యించుమించు విధేయుడిగా వుండాలన్న ధోరణిని ప్రదర్శిస్తాం. మిమ్మల్ని పూజిస్తున్నాం, గౌరవిస్తున్నాం కాబట్టి, మాకు కావలసినది ఎక్కడ? అన్నట్లు ప్రవర్తిస్తాం. గురువులు పక్షపాత

ధోరణిని కలిగి వున్నారేమో అన్న అనుమానం కూడా మనకు వస్తుంది.

భగవంతునిపై ధ్యాస

ఇక ఆ రకంగా ప్రయత్నాలు సిద్ధించనప్పుడు, భగవంతుని మీదకు ధ్యాస మరలుతుంది. పూజ, జపం, ధ్యానం మొదలైన వాటిని మొదలుపెడతాం. దేవాలయాలను దర్శించడం, పుణ్యక్షేత్రాలకు వెళ్ళడం లాంటివి చేయడం ద్వారా, మన కోరికలు తీర్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాము. ఒకరు కార్తికేయ స్వామిని ప్రార్థించమంటే, యింకొకరు వేంకటేశ్వర స్వామికి మొక్కుకోమంటారు. అలాగ, దేవుళ్ళ మార్పు సాగుతుంది. వాంఛించినది పొందడం ఏ విధంగానూ సాధ్యం కాదని, నిస్పృహ చెందుతాం.

ఇలాగ, అన్ని ప్రయత్నాలు చేసిన తరువాత, యిది నా ప్రారబ్ధం అని నిశ్చయించుకుంటాం. బాధలు ఏవి వచ్చినా, అవి ప్రారబ్ధ ఫలితమేనని అనుకుంటాం. అలాగ అనుకున్నంత మాత్రాన ఊరట లభించదు. కొంతమంది, యింకొకసారి ప్రయత్నించి చూద్దామని, మళ్ళీ గురువును ఆశ్రయిస్తారు. ఇక, గురువు ఏదో జబ్బుతో బాధపడుతున్నాడని తెలిస్తే, తన జబ్బునే తాను నయం చేసుకోలేని వ్యక్తి, నా బాధలు తగ్గిస్తాడా అన్న పెను సంశయాలు మొదలవుతాయి. ఇవి సాధారణంగా జరిగే విషయాలే అని, బయటకి చెప్పుకోవడం అపచారంగా భావిస్తారు. అలాంటి వారిపై

నమ్మకం సన్నగిల్లుతుంది. కాని, విషయమేమిటంటే, సాధారణ గురువులు, కొందరు మహాత్ములు, జీవితంలోని హెచ్చు తగ్గులను ఎదుర్కొనవచ్చని తెలుపుతారు. మీరు ధైర్యంగా వుండాలి, గట్టి పట్టుదల, సంకల్పం కలిగి వుండాలి, అప్పుడే విజయవంతులవుతారు అని చెబుతూ పోతారు. ఒక్కొక్కసారి, అవి ఫలించవచ్చు, ఫలించకపోవచ్చు.

జీవితం కాదు, మరణం

నిజమైన గురువు, జీవితాన్ని కాదు, మరణాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో బోధిస్తాడు. జీవితంలోని ఒడిదుడుకులను ఎలా ఎదుర్కొని విజయవంతులు కావాలో చెప్పేవారు కూడా, ఒక విధంగా మంచివారే. ఒకసారి మరణం యొక్క ప్రాముఖ్యతను తెలుసుకున్న యథార్థ గురువు, తనను బాధిస్తున్నాయనుకునే వ్యాధులను నయం చేసుకునేందుకు, ఆసక్తి చూపడు. ఆయన శరీరంతో మమేకం కాడు. మనబోటి వారి మనసులలా వారి మనసు వుండదు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, మరణాన్ని జయించడం వారికి తెలుసు. వారికి మరణ భయం వుండదు. అలాంటప్పుడు, తమ జబ్బును నయం చేసుకోవాలన్న ఆదుర్దా వారికెందుకు వుంటుంది?

మరణించకూడదు అనుకునే మనబోటి వాళ్ళు, జబ్బులను నయం చేసుకోవాలని తాపత్రయ పడతాం. ఆ ప్రయత్నంలో, శరీరాన్ని కాపాడుకోవడం గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తాం. శరీరాన్ని

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వదిలివేసే సమయం వస్తుందని మనకూ తెలుసు. జబ్బు చేస్తుంది, కోలుకుంటాం. అప్పుడు, స్నేహితులకు, బంధువులకు, జబ్బునపడి కోలుకున్నానని, భగవంతుని దయ ఎంతో గొప్పది అని తెలుపుతాం. అది నిజమే. కాని, కొందరు, తాము ప్రార్థించడం వల్ల మీకు నయమైందని అంటారు.

జబ్బు నుండి కోలుకున్న తరువాత, దానికి ఎన్నో కారణాలు ఆపాదిస్తాము. మనం చేసిన ప్రార్థనలు, శుభాకాంక్షలు, దైవకృప, అన్నీ దోహదపడ్డాయని అనుకోవడం జరుగుతుంది. కాని, ప్రపంచంలో వున్నవారందరూ ప్రార్థించినా, ఏదో ఒక రోజు, వ్యక్తి మరణించడం ఖాయం. దైవ కృపతో బాగుపడినది నిజమే అయి వుండవచ్చు. కాని, అలాగ కోలుకొనకపోతే, దాని అర్థమేమిటి? నాపట్ల భగవంతుడు దయామయుడుగా లేడు అనా? ఇది మనకందరికీ కూడా వర్తిస్తుంది.

ఏదో ఒకరోజు, భగవంతుడు, మన విషయంలో దయ చూపడు. కాని, భగవంతుడు కరుణా స్వరూపుడు అని అన్నప్పుడు, మనపట్ల ఎందుకు కృప చూపడు? అలానే, గొప్ప జ్ఞానులు ఎందుకు జబ్బులతో బాధపడుతున్నారు? అసలు జ్ఞానుల అసాధారణతను మనం గుర్తుంచుకోవాలి. తమ జబ్బులు నయం కావాలని, వారు కోరుకోరు. వారికి మన వలె, శరీర స్పృహ వుండదు. ఆరోగ్యము, అనారోగ్యములను ఒకే దృష్టితో చూస్తారు. మరణం పట్ల వారి దృక్పథాన్ని మనం అర్థం చేసుకొనకపోవడమే, దానికి కారణం.

మరణమంటే ఏమిటి?

ఈ మరణమన్నది ఏమిటి? అది, ''అహంకారం'' యొక్క మరణమే. గొప్ప జ్ఞానులకు, మన వలె, వ్యక్తిత్వ భావన వుండదు. మనలాగ అహం వుండదు. అహం నాశనం చెందినప్పుడు, శరీర స్పృహ వుండదు. వ్యాధి యింకెవరికో అన్నట్లు వుంటుంది వాళ్ళ ధోరణి. మరొక విధంగా చెప్పాలంటే, అహం యొక్క నాశనంతో, ఒక సంపూర్ణత్వం వస్తుంది. జీవితం నిండుగా వున్నట్లు అనిపిస్తుంది. మన మనసులు పరిమితమైనందువల్ల, మనం శరీరాలకు పరిమితమై వుంటాము. జ్ఞానుల విషయంలో అలాగ కాదు. వాళ్ల మనసు, మన మనసు వలె విచ్ఛిన్నమైనది కాదు. వాళ్ళు శుద్ధ చైతన్య మూర్తులు. వాళ్లకు సంబంధించినంత వరకు, ఆ చైతన్యం అతి ఉన్నత స్థాయిలో పని చేస్తుంది. మన పరిమితమైన మనసుతో, ఆ శుద్ధ చైతన్య మూర్తులు ఎందుకు బాధపడాలని విచారణ చేస్తాం. కాని, జ్ఞానులు బాధపడరు. అది అసాధారణమైన విషయం.

శ్రీ రామకృష్ణ, భగవాన్ రమణ మహర్షి, జె. కృష్ణమూర్తి - అందరికీ క్యాన్సర్ సోకింది. కంచి మహాస్వామి ఆచార్యుల వారు, దేశం మొత్తం పలుమార్లు పాదయాత్ర చేశారు. రోజులో మూడుసార్లు పూజ చేసేవారు. అలాంటి ఆచార్యులు, తరువాతి రోజులలో, నడవలేక పోయినందువల్ల, అన్ని పనులు ఆపవలసి వచ్చింది. తమ ఆధ్యాత్మిక వారసుడికి అన్నీ అప్పజెప్పారు. అంత మాత్రాన, పూజ చేయలేనందుకు దుఃఖ పడ్డారా? కొన్ని కారణాల వల్ల, చివరి

కాలంలో ఆత్మ ధ్యానం మాత్రమే చేసేవారు. ఆరోగ్యం క్షీణించి నప్పటికీ, ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేదు. వారు శరీరానికి అతీతులు.

గొప్ప గురువులకూ జబ్బులు

శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంసకు, గొంతులో క్యాన్సర్ వ్యాధి వచ్చింది. "మీరు రోజు కాళీ మాత దర్శనం చేసుకుంటారు కదా, ఈ జబ్బును నయం చేయమని ఎందుకు ప్రార్థించరు?" అని వారి శిష్యులు అడిగారు. బాలుడి లాంటి మనస్తత్వం వున్న రామకృష్ణులు, దానికి ఒప్పుకున్నారు. మనకందరికీ ఒక పాఠం నేర్పాలని, అలాగ ఒప్పుకున్నారు. కాని, కాళీ మాతను దర్శించి నప్పుడు, ఆ సంగతిని మరచిపోయారు. రెండవసారి కూడా అలాగే జరిగింది. మూడవసారి శిష్యులు, ఈసారి మరవకుండా, కాళీమాతను వారి వ్యాధిని నయం చేయమని కోరుకోమన్నారు.

మూడవసారి అమ్మ దర్శనానికి వెళ్ళినప్పుడు, జ్ఞాపకమున్నప్ప టికీ అడగలేదు. శిష్యులు ప్రశ్నిస్తే, "విశ్వ సృష్టికర్తను, అతి తేజో వంత రూపంలో దర్శించిన వెంటనే, ఆమె సృష్టికర్త కదా! ఆమె చేయలేని పని ఏముంటుంది అని అనిపించి, అలాంటి మాతను, నా వ్యాధిని నయం చేయమని అడగడానికి సిగ్గుపడ్డాను. ఆమె నయం చేయాలని సంకల్పిస్తే, తప్పక వ్యాధి నయమవుతుంది" అని బదులిచ్చారు. శ్రీ రామకృష్ణులది ఉన్నతమైన తీరు. అలాగే, గొప్ప జ్ఞానులు అందరూ కూడా. అహాన్ని నాశనం చేసుకున్న వారు, సంపూర్ణ జీవితాన్ని అనుభవిస్తారు. అహం వున్నప్పుడే, మనకు సమస్యలన్నవి వస్తాయి.

ప్రతి వ్యక్తికీ, ఏవో సమస్యలు వస్తూనే వుంటాయి. కాని, నిజమైన గురువు, సమస్యలను ఎదుర్కొనేందుకు తగిన బలాన్ని యిస్తాడు. శ్రీరామచంద్రుడు, శ్రీ కృష్ణుడు మొదలైన అవతార పురుషులకు కూడా సమస్యలు తప్పలేదు అనేది మన భావన. కాని, మనం ఆలోచించాల్సింది, మనం సమస్యలు అనుకునేవి వాళ్ళు అలా భావించారా? వాళ్ళు, కర్తవ్యాలను సంతోషంగా నిర్వహించారు. ఆ జ్ఞానాన్ని, గురువు మాత్రమే యివ్వగలడు.

మనం నిత్య జీవితంలో నిర్వహించవలసినవి మన శక్తి మేర నిర్వహించాలి. విధులను నిర్వహించడంలో ఏవైనా సమస్యలు ఎదురైతే, గురువు వాటిని ఎదుర్కొనే శక్తిని మనకిస్తాడు. క్రమేపి, మనం కేవలం ఆయన పనిముట్టు మాత్రమేనని, ఆయన కృప వల్ల గ్రహిస్తాము. అప్పుడు, మన భారం తగ్గుతుంది.

ఏది స్వంతం ?

మరొక విషయం. జీవితంలో కొన్నింటిని మన స్వంతం అనుకుంటాం. కాని, పోను పోను, వయసు వచ్చేసరికి, అది నిజం కాదని తెలిసివస్తుంది. ఉదాహరణకు, మన పిల్లల విషయం తీసుకోండి. మా కొడుకు, మా కూతురు, అంటూ వుంటాము. అకస్మాత్తుగా, వారు కూడా పెద్దవాళ్ళు అయ్యారని తెలిసివస్తుంది. వాళ్ళకూ తమ స్వంత మనస్సు, స్వంత వ్యక్తిత్వాలు, ఏర్పడతాయి. మనకూ వ్యక్తిత్వం వుండడంతో, ఒక స్పర్థ పుట్టుకొస్తుంది.

అలాంటి సందర్భాలు ఏర్పడినప్పుడు, యిదేమిటి, నేను పెంచి పెద్దచేసిన బిడ్డలే, నన్ను ఎదిరించి, నా మాట వినడంలేదని ఆశ్చర్య పడతాం. ఇది అందరి విషయంలోనూ జరిగేదే! అప్పుడు, ఈ ప్రపంచంలో దేని మీదా మనకు అదుపు లేదని తెలుసుకుంటాం. మన మీదనే మనకు అదుపు లేనప్పుడు, యితరుల మీద, మనకు అదుపు వుండబోదు. అది, భార్య లేదా పిల్లలు కావచ్చు. వ్యక్తికి తనపై పూర్తి అదుపు, దైవం లేదా గురువు యొక్క యిచ్ఛకు పూర్తిగా తలవంచినప్పుడే ఏర్పడుతుంది.

బంధం, విముక్తి

బంధింపబడడమన్నది మనకు నచ్చదు. యోగులు, ఋషులు, భగవాన్ రమణ మహర్షి, అందరూ, "ప్రభూ, నన్ను నీ బందీని చేసుకో, అప్పుడు నేను స్వేచ్ఛగా వుంటాను" అని కోరు కునేవారు. నిజమైన స్వేచ్ఛ, భగవంతుని బందీగా వున్నప్పుడే లభిస్తుంది. పూర్తిగా స్వేచ్ఛగా వున్నవారికి దగ్గరిగా వుంటే, మనకూ అదే స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది. అయితే, మనం ఎంత దగ్గరగా వున్నాము అన్న దాని మీద అది ఆధారపడి వుంటుంది. ప్రధానమంత్రి కార్యాలయంలో, 'ప్యూన్'గా వున్న వ్యక్తికి జీతం తక్కువగా వుండ వచ్చు గాని, అతనిని మంచి చేసుకోవాలని, మంత్రులు కూడా ప్రయత్నిస్తారు. కారణమేమిటంటే, మంత్రులైనా సరే, ప్రధానమంత్రిని కలవాలంటే, అలా వుండక తప్పదు. అతను 'ప్యూన్' అయినప్పటికీ, అప్పుడు ముఖ్యమైన వ్యక్తిగా చలామణి అవుతాడు.

ఉదాహరణకు, పక్షులంటే చాలా భయపడే పాము, గ్రద్ద కనిపించగానే, బిలంలోకి దూరుతుంది. అదే ఈశ్వరుని మెడను చుట్టుకున్న పాము, ఆకాశంలో ఎగురుతూ కనిపించిన గరుడపక్షిని, నిర్భయంగా కుశల ప్రశ్నలు వేస్తుంది. తాను శివునికి దగ్గరగా వున్నందున, గరుడపక్షి తనను ఏమీ చేయలేదని ధైర్యంతో అలాగ ప్రవర్తిస్తుంది.

సత్సంగం

సత్సంగం యొక్క ప్రాముఖ్యతను మహర్షి ఎప్పుడూ నొక్కి చెప్పేవారు. సత్సంగం ఎంత అవసరమో మాటల్లో చెప్పలేము. సత్సంగ సమయం ఏ ముప్పావు గంటో లేదా ఒక గంట పాటో వున్నప్పటికీ, దాని ప్రభావం ఎంతోసేపు వుంటుంది. చాలా కాలం పాటు, సత్సంగపు ఆలోచనలు స్మృతిలో వుంటాయి.

ఆదిశంకరులు, జీవన్ముక్తికి మూలాధారం, సత్సంగం అన్నారు. గురువు అనుగ్రహం వున్నప్పుడు, మనకు సత్సంగంలో పాల్గొనే ప్రాప్తి లభిస్తుంది. మన సంకల్పం కారణం కాదు. కొన్ని సందర్భాలలో, సత్సంగంలో పాల్గొనాలని అనుకొన్నప్పటికీ, వీలు కుదరదు. మరికొన్ని సమయాలలో, మనం తలచుకోనప్పటికీ, సత్సంగ అవకాశం లభిస్తుంది. నిజమైన జ్ఞానులు, తమకు అహం లేని కారణంగా, యితరులు యివ్వలేనివి కూడా వారు యివ్వ గలరు. అలాగని, మనం ఏమీ చేయలేనివారమని, కాబట్టి, ఏమీ చేయకుండా వుండమని అర్థం కాదు. మన విధులను మనం, శక్తి

కొలది, చేస్తూనే వుండాలి. ఫలితం, భగవంతుని చేతిలో వుంటుందని గ్రహించాలి. బిడ్డలు, మన ద్వారా ఈ లోకంలోకి వచ్చారు. కాని, వాళ్ళు, మన స్వంతం అని అనుకోవడానికి వీలులేదు. ప్రతి ఒక్క విషయాన్నీ అలాగే పరిగణించాలి. భార్యాభర్తల సంబంధాలు కూడా అదే కోవకు చెందుతాయి.

ఈ ప్రపంచంలో, దేనినీ మనదని పట్టుకు కూర్చుంటే కుదరదు. అహం నశించినప్పుడు, నమ్రత తనంత తానే ఏర్పడి, మనము, మనది అన్న భావన నశిస్తుంది. మనకు, ఈ ప్రపంచంలో ధనాన్ని పోగొట్టుకొనుటకంటే, మనవాళ్ళు లేకపోయారనే భావన ఎక్కువ బాధ కలిగిస్తుంది. కాని, సందర్భాలు ఎలా మారినా, అది దైవ కృప వల్లనే అన్న అభిప్రాయం స్థిరమైనప్పుడు, మన దృక్పథం మారుతుంది.

పరిస్థితులు ఎలాగ మారినప్పటికీ, ఉన్నది వున్నట్లు వాటిని అంగీకరించటమే, నిజమైన మానసిక బలం. కర్తురాజ్ఞయా ప్రాప్యతే ఫలం - భగవంతుని ఆజ్ఞ వలననే కర్మ యొక్క ఫలితాలు ప్రాప్తించ బడును. మన విధి నిర్వహణలో మాత్రం ఏ లోటు వుండకూడదు. భగవంతుడు మనం కోరినవన్నీ ప్రసాదించకపోవచ్చు కాని, మనం మన పనిలో ఎంతగా మునిగిపోయినప్పటికీ, మనకు అసాధారణ శాంతి వుండేలా చూస్తాడు. ప్రశాంతంగా వున్నవారే, యితరులకు శాంతిని యివ్వగలరు. మన కోరికలను సంపూర్ణంగా సిద్ధింప చేయలేకపోవచ్చును కాని, మనకు నిజంగా ఏది అవసరమో, దానిని మాత్రం భగవంతుడు మనకు లభింప జేస్తాడు.

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

మేజర్ జనరల్ వి.ఎన్. పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై

శ్రీమతి మల్లాది ఫణిమాల

మేజర్ జనరల్ వి.ఎన్. పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై, పూర్వం వున్న ట్రావెన్కోర్ స్టేట్ (అంటే కేరళ) సేనలకి జి.ఓ.సి.గా పనిచేసి రిటైర్ అయ్యారు. భక్తి బీజాలతో పుట్టిన వారికి, భక్తిమాత జీవితాంతం తోడునీడగా ఉంటుంది అని అనడానికి, శ్రీ పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై గారు ఒక చక్కటి ఉదాహరణ. వీరు ఉద్యోగంలో వున్నంత కాలం కూడా, ఎంతో ధార్మిక ప్రవృత్తిని కనపరిచేవారు. ఆత్మ నిష్ఠులైన మహాత్ములను గురువుగా ఆరాధించి జీవితాన్ని గడిపే భక్తుల యొక్క సమస్త కోరికలను, గురువులే నెరవేరుస్తారు అన్నది సత్యం. భక్తులు నోరు తెరిచి అడిగినా అడగకపోయినా, వారి మనసులో ఉన్న కోరికలను మహాత్ములు ఇట్టే గ్రహించి, వాళ్లను ఆదుకుంటారు అని అనడానికి, శ్రీ పరమేశ్వరన్ పిళ్ళైగారి జీవితంలో అనేక సందర్భాలు చోటు చేసుకున్నాయి. 1958వ సంవత్సరంలో, వీరు సన్యాసాశ్రమాన్ని స్వీకరించిన తర్వాత, వీరికి 'స్వామి పరేశానంద'గా సన్యాసనామం సార్థకమైనది.

శ్రీ పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై, 1936లో, ట్రావెన్కోర్ స్టేట్ సైన్యంలో కెప్టెనుగా వుండేవారు. మహారాజుకి ఎ.డి.సి.గా వ్యవహరిస్తున్న రోజుల్లో, ఒకసారి మహారాజూ, రాజమాతా మద్రాసు వెళ్లారు. అక్కడి నుండి శ్రీరమణాశ్రమానికి కూడా వెళ్ళారు. మహారాజు తిరిగి వచ్చాక, వారి యాత్రా విశేషాలన్నీ పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై గారికి చెప్ప

నారంభించారు. ఆ కబుర్లన్నీ విన్నాక, రమణులంతటి జ్ఞాని సన్నిధానానికి వెళ్లే భాగ్యం లేకపోయిందే, అని పిళ్ళై గారు బాధ పడ్డారు.

"నన్ను కూడా ఆ పర్యటనకి వాళ్ళు తీసుకుని వెళ్ళకపోవటం నా దురదృష్టం కదా!" అనుకున్నారు వారు. ఆ తరువాత ఒకనాడు, సంస్థానాధికారిగా పనిచేస్తున్న పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై గారి స్నేహితుడు, శ్రీ నారాయణ పిళ్ళై, తాను రమణాశ్రమానికి బయలుదేరుతున్నా ననీ, పరమేశ్వరన్‌కు కూడా వచ్చే ఉద్దేశం వున్నదా అని అడిగారు. వారి చిరకాల కోరిక తీరబోతోందని ఆనందం కలిగినప్పటికీ, అంత తక్కువ వ్యవధిలో వారికి సెలవు దొరుకుతుందా అని అనుమానం కలిగింది.

కొంత సేపటికి పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై రాజభవనానికి వెళ్లారు. అక్కడ మహారాజు తనంతట తానే, మీరు కావాలనుకుంటే శ్రీ రమణాశ్రమానికి నారాయణ పిళ్ళైతోబాటు వెళ్ళవచ్చు అన్నారు. అనుకోకుండా వచ్చిన ఈ అనుమతికి, కాస్సేపు పరమేశ్వరన్ గారి నోట మాటరాలేదు. భక్తులు నోరు తెరిచి అడిగినా అడగకపోయినా, వారి మనసులో ఉన్న కోరికలను మహాత్ములు ఇట్టే గ్రహించి వాళ్లను ఆదుకుంటారు అని నిరూపణ అయ్యింది. శ్రీ రమణుల దివ్య చరిత్రలోని ప్రతి అంశం వలె, వారికి భక్తులపై వున్న ప్రేమ వర్ణనా తీతం. భక్తులపై అనేక రకాలుగా శ్రీ రమణులు, వారి కరుణను కురిపిస్తూనే ఉంటారు. భక్తుల జీవితాలలో, వారి అనుగ్రహం లేకుండా ఒక్క క్షణమైనా దొర్లదు. వారి అనుగ్రహ వీక్షణం చేత,

ప్రత్యక్షంగా కానీ, పరోక్షంగా కానీ, శ్రీ రమణులు, భక్తులకు ఆధ్యాత్మిక పుష్టిని కలిగిస్తూనే వుంటారు.

నారాయణ పిళ్ళై, మరియు పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై ఆశ్రమాన్ని చేరుకున్నారు. నారాయణ పిళ్ళై అక్కడికి తరచు వెళ్తూండే వారే కాబట్టి, బసకి సమస్యలేకపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ, శ్రీ భగవాన్ దర్శనానికై హాలులోకి వెళ్లారు. ఆ హాలు నిండా సందర్శకులున్నారు. శ్రీరమణ 'హృత్' సభ తీరి వుండడాన్ని వాళ్ళు ఇరువురు గమనించారు. శ్రీ రమణులు, షోడశ కళా ప్రపూర్ణులై, సుఖాసనంలో కూర్చుని ఉన్నారు. వారి చుట్టూ, వారి స్పర్శ, నయన దీక్షకై ఎదురు చూస్తున్న కొంతమంది భక్తులు, ముకుళిత హస్తాలతో, నతమస్తకం తో, వినమ్రగాత్రులై నిలిచి వున్న మరికొందరు భక్తులను గమనించారు. ఈ రమణీయ దృశ్యాన్ని ఆస్వాదిస్తూ, నారాయణ పిళ్ళై, పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై - వీరిరువురు అచేతనంగా, అలౌకిక శాంతి తీరాలకు చేరుకున్నారు. హాలులో కూర్చుని వున్న శ్రీ రమణులను దర్శించుకున్న తరుణంలో, శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రంలోని శ్లోకాలు, పరమేశ్వరన్ పిళ్ళైకి గుర్తు వచ్చాయి. ఆ సోఫామీద, సాక్షాత్తూ శ్రీ దక్షిణామూర్తియే చేరగిలబడి కూర్చున్నారనిపించింది వారికి.

శ్రీ రమణులు కొలువుతీరిన ఆ భక్తి సభలో, నారాయణ పిళ్ళై, పరమేశ్వరన్ పిళ్ళై వెళ్లి కూర్చున్నారు. శ్రీ భగవాన్ వాళ్ళిద్దరినీ గమనించారు. కాసేపటి తరువాత, పరమేశ్వరన్ పిళ్ళైని రమ్మని సంజ్ఞ చేశారు. యిద్దరిలో ఎవరిని రమ్మన్నారో తేల్చుకోలేకపోయారు వారు. నారాయణ ఎప్పుడూ వెళ్తూండేవారు కాబట్టి వారు లేచారు.

ఇంతలోనే శ్రీభగవాన్, "నీవు కాదు" అన్నట్లు సంజ్ఞ చేశారు. పరమేశ్వరన్‌ని చూపారు. కొత్తగా వచ్చిన వారు అవ్వటం వల్ల అందరికీ ఆశ్చర్యం కలిగింది. పరమేశ్వరన్ ఎవరో తెలుసుకోవాలని అందరికీ అనిపించింది. అందరిలాగానే పరమేశ్వరన్ గారు కూడా ఆశ్చర్యపోయారు. వారికి ప్రణమిల్లిన తరువాత, పరమేశ్వరన్ గారిని దగ్గరికి రమ్మంటూ, శ్రీ రమణులు సంజ్ఞ చేశారు. వారివైపు తేరిపార చూసి, రమణులు చిరునవ్వు నవ్వారు. పరిచారకునితో, "ఈ పుస్తకాన్ని పట్టుకురా" అన్నారు. అతను పుస్తకాన్ని తెచ్చాడు. దానిని పరమేశ్వరన్ గారికి మహర్షి బహూకరిచారు. శ్రీ భగవాన్ తమిళంలో వ్రాసిన గీతాసారం గ్రంథానికి, అది మలయాళ అనువాదం. అంతు లేని ఆనందము, సంతృప్తి, పరమేశ్వరన్ పిళ్ళైని ముంచివేశాయి.

మధ్యాహ్నాభోజనవేళ అయింది. భోజనశాలలో తమకి ఎదురుగా వున్న వరుసలో కూర్చోమని, మహర్షి పరమేశ్వరన్ గారికి చెప్పారు. భోంచేస్తుండగా, ఎంతో మృదువుగా, వంట ఎట్లా వున్నదని కూడా అడిగారు. ఇట్లాగే యింకా ఏవో అడిగారు. కావలసినంత అన్నమూ, కూరా తీసుకొని మెల్లగా తినమన్నారు. అంతసేపూ పరమేశ్వరన్‌తోనే ముచ్చటించారు.

మొట్టమొదటిసారిగా వారి సన్నిధికి వచ్చిన భక్తుని పైన కూడా ఇంత కరుణను కురిపించగలరా! అని అనిపించేటట్లు, పరమేశ్వరన్‌తో శ్రీ రమణులు మెలిగారు. "శ్రీ రమణుల దర్శనం చేసుకున్న వారు ఊరికే పోలేరు! దుఃఖితులు ఆనందులవుతారు. నాస్తికులు ఆస్తికులుగా మారతారు. మరి, ఆస్తికులేమో భక్తులుగా పరిణతి చెందుతారు. భక్తులు యోగులుగా ఉద్ధరింపబడతారు. యోగులు

జ్ఞానులవుతారు!'' అని శ్రీ రమణుల సన్నిధి విశేషమును గురించి పరమేశ్వరన్ విన్నదంతా నెమరు వేసుకున్నారు. సద్గురు రమణులతో ఆశ్రమంలో గడిపిన ప్రతి క్షణము, ఒక దివ్య మధురానుభూతిగా వారి మనోఫలకం పై ముద్రింపబడినది. వారి భక్తులకు, రమణులు అనేక విధాల తమ అనుగ్రహాన్ని ప్రసాదించినా, అందులో ఎటువంటి అట్టహాసం వుండదు. అతులితమైన వారి అనుగ్రహంలో, నిరాడంబరత్వము, వాత్సల్యము గోచరిస్తాయి అనడంలో ఏమాత్రం అతిశయోక్తి లేనే లేదు.

నారాయణ పిళ్ళై, ఆశ్రమానికి తరచూ వస్తూండేవారే. అయినప్పటికీ, మహర్షి అతనితో ఏమీ మాట్లాడనేలేదు. పరమేశ్వరన్ పట్ల మహర్షి అంత శ్రద్ధా, వాత్సల్యాలు చూపటం వల్ల, తనలో ఏదో లోపముందని నారాయణ అనుకున్నారు. ఇది నిజానికి సహజమే కదా... శ్రీ రమణాశ్రమం చేరుకుని, శ్రీ రమణుల సన్నిధిలో కొంతకాలం గడపాలనుకునే ప్రతి భక్తుడికి, వారి అనుగ్రహ వాత్సల్యములను సంపూర్ణ స్థాయిలో అనుభవించాలని ఉంటుంది మరి! అదే విధంగా, శ్రీ రమణులు నారాయణతో ఏ మాత్రం ముచ్చటించకపోవడం చేత, తనలో ఏదో లోపం వున్నదని నారాయణ చిన్నబుచ్చుకున్నారు. మహర్షికి ఇది తేలికగా అర్థమయింది. అదేరోజు శ్రీరమణులు, నారాయణకి ఒక పుస్తకాన్ని బహూకరించి, అతనిని కూడ సంతృప్తుణ్ణి చేశారు. అద్వితీయులైన శ్రీ రమణుల దర్శనం చేసుకున్న భక్తులను, వారు ఏ విధంగా అనుగ్రహిస్తారో, మన పరిమితమైన మానవమేధస్సుకు అగోచరము.

కాళీ విద్య - సదాచార బోధిని

శ్రీమతి అయ్యల సోమయాజుల రేణుక

శ్లో: యే కాలీ పదవేషం నాలీకం ప్రణమన్తి ।
నైషాం కించిదశక్యం నాలీకం మమవాక్యమ్ ॥

(కాళీదేవి పాదాలకు నిజమైన భక్తితో ప్రణామము చేసిన వారికి శక్యము కానిదేదీ లేదు)

పరాశక్తి, ముందుగా సృష్టి రచనా నిర్మాణానికి శ్రీకారం చుడుతున్నది. కాలము అనగా విజ్ఞానము. ‘‘ఆత్మనః విజ్ఞానధారః కాలః’’ (ఆత్మ నుండి నిరంతరమూ ప్రసరితమగు విజ్ఞానధారయే కాలము) అని శ్రీ గణపతి ముని, ‘‘మనీషా సంగ్రహః’’ అనే సూత్ర గ్రంథములో తెలియచేసి వున్నారు. భూత, భవిష్యత్, వర్తమానముల తోనూ, పుట్టుట, పెరుగుట, నశించుట అను దశలతోనూ తిరుగు కాలచక్రమును కూడ, కాలమనియే యందురు. ఇలా, లోక సంవిధాన ప్రక్రియకు మూలపురుషుడుగా ఈశ్వరుడు ‘‘కాళుడు’’ కాగా, పరాశక్తి ‘‘కాళి’’ అయినది.

దశమహా విద్యలలో మొదటిది ‘‘కాళీవిద్య’’. అర్చనా సౌలభ్యానికని, ఆమెకొక రూపాన్ని కల్పించారు. అందు, ఆమె శరీర చ్ఛాయను ముదురు నీలము లేక నలుపుగా చెప్పబడింది. ఏది మన ఊహలకు అందనిదో, అది చీకటి వంటిది. కావున, కాల స్వరూపమైన కాళికాదేవిని, నల్లగా వర్ణించి యున్నారు. కాలానికి ఆమె నాయిక అన్న సత్యం, ఇందు దాగి వున్నది. సృష్టి యొక్క

భ్రమణమును తెలిపేది, ఆమె యొక్క ఎఱ్ఱని నాలుక. మెడలో ధరించిన కపాలముల దండ, వస్తువుల జడత్వాన్ని తెలియ చేస్తున్నది. వాటికి ప్రాణం పోసే శక్తిగా ఆమె అభయ ముద్రను ధరించుట, సంహారక చిహ్నముగా వీరముద్రను ధరించుట విశేషము. నాలుగు భుజాలు, సర్వ వ్యాపకత్వాన్ని తెలియ చేస్తున్నాయి. చేతియందలి ఖడ్గము, ఆమె యొక్క నిశితమైన దృక్పథానికి ప్రతీక.

గాఢమైన నిద్రలో దేహాత్మభావం వుండదు. ప్రపంచం కనిపించదు. తలంపులుండవు. ఒకానొక సుఖమైన లయావస్థలో మానవుడు వుంటాడు. మరణం కూడా అటువంటిదే. అది యొక సుదీర్ఘమైన విశ్రాంతి. ''నేను'' అనే భావం లేచినప్పుడు అన్నీ కనిపిస్తాయి. కావున మానవుడు ధరించిన ఉపాధికే సంహారం వర్తిస్తుంది. లోకాల విషయములోనూ అంతే. సృష్టి-స్థితి-సంహార ములు అనేవి సృష్టి ధర్మం. ఆ ధర్మాన్ని కాళీమాత నిర్వర్తిస్తున్నది. అందుచేతనే ఆమెను సంగ్రామశక్తి అని అన్నారు. యోగులందు జరిగే మనో నాశనం కూడా సంహారమే. ఆ పరాశక్తి మెడలోని ముండ మాలలు, జడతత్వం గల వస్తువులకే సంగ్రామము అన్న సత్యాన్ని తెలియచేస్తున్నాయి. అండ, పిండాండముల సంహారాన్ని కాళికాదేవి చేస్తున్నది.

ఈశ్వరుడు 'మహాకాళుడు, మహాకారణకర్త'. అతని నుండే శక్తి ప్రవహించుచున్నది. కాబట్టి, కార్య నిర్వహణ భారము కాళికా దేవి కాగా, ఈశుడు మూల పురుషుడైన 'మహాకర్త' అగుచున్నాడు.

వాయువు వలె, 'నేను' అంతటా వ్యాప్తి చెందుతాను అని, అతడు సర్వ వ్యాప్తం అగుచున్నాడు. అన్నింటికీ మూలక్షేత్రమైన 'ఆకాశము' తల్లి వంటిది. అందు వాయు దమనం చేయువాడుగా ఈశునకు 'మాతరిశ్వ' అని పేరు వచ్చింది. వేదములలో ఈశుని నామధేయం 'ఇంద్రుడు'. 'ఇంద్రోవిశ్వస్యరాజతి' అన్న గణపతి మునీంద్రుల వాక్యములో ఈ రహస్యం దాగి వున్నది. ఈ విధముగా పరమ కారణత్వం ఈశునకు చెందుతున్నది.

అన్ని రసములనూ అనుగ్రహించే దేవత కాళిక. ఆమె కృపారస సౌలభ్యాన్ని పొందటానికి, తాన్త్రిక విద్యలో చెప్పబడిన మన్త్రం "క్రీం" అను అక్షరం. మంత్రముపై దృష్టి నుంచి, ఏకాగ్రతతో మంత్రజపం చేయాలి. రసములు కలది 'రసజ్ఞ' కావున అన్ని కళలూ హస్తగతం అవుతాయి.

రామకృష్ణ పరమహంస, వివేకానందుడు, రవీంద్రనాథ్ ఠాగూర్ వంటి ఎందరో ఆధ్యాత్మిక ఋషిపుంగవులకు, దేశభక్తులకు జన్మ నిచ్చినటువంటి పుణ్యభూమి బెంగాలు రాష్ట్రము. దేవీ నవరాత్రి ఉత్సవాలు ఇచట విశేషముగ జరుపుతారన్న విషయము అందరికీ తెలిసినదే. పరమేశ్వరీ కటాక్ష విలసితమై, దశమహా విద్యలందు మొదటి విద్యకు అధికారిణియైన కాళీమాత యొప్పు ఆ పుణ్య స్థల దర్శన మాహాత్మ్యమును, గణపతి ముని ఇలా కొనియాడుతారు.

శ్లో: సంగీయ మానం స్థల మార్యబృందైః
బృందారకాణాం సరిత స్తటేస్తి

యః కాళికాం పశ్యతి కాలకేశీం
తత్రాస్య కాలాదపి నైవ భీతిః

(ఆర్య సంఘముల చేత సంకీర్తింపబడుచున్న క్షేత్రము, దేవనదీ తీరమందున్నది. అక్కడ, నల్లని జుట్టు గల కాళిని సందర్శించిన భాగ్యశాలికి, కాలుని వలన కూడా భీతి కలగదు).

విచిత్రవేమిటంటే, ఈ పరాశక్తి, కాళీఘాట్ యందు మంత్ర-తంత్ర విధానముల పూజలనందుకొనుచు, భీకర స్వరూపమున కనపడును. అటు దక్షిణేశ్వరము నందు, మందస్మిత వదనయై, చిన్మయ కళలతో చిందులాడుచుండును. కాల స్వరూపము ఒకరైన, శాంత స్వరూపిణి యింకొకరు. ఒకామె, జంతువుల రుధిరమును ద్రావు "రక్త పిపాసిని" వలె కనబడితే, మరియొకామె, శ్రీ రామకృష్ణుని నైవేద్యము నారగించి, శుద్ధ స్వరూపిణి యైనది కాబోలు. కరుణారస ప్రపూర్ణ చక్షువుల హృదయ తాపమును హరించు దేవతవలె కనపడును. కాలము యొక్క భీకర స్వరూపమెుకరైన, ప్రశాంత స్వరూపము ఇంకొకరు. అయినను, ఇద్దరూ భక్త వర ప్రదాతలే. ఇరువురునూ కరుణా మూర్తులే. కాళీఘాట్ నందు, ఆ కరుణామూర్తిని హృత్పీఠంపై నిలిపి, ధ్యానం చేసి కళ్ళు తెరచిన గణపతి మునికి, ఒక భీకరమైన దృశ్యము కనిపించినది. ఒక ఎనుబోతు, బలిపీఠం పై కట్టబడి వున్నది. దానిని పసుపు, కుంకుమలతో అలంకరించి, బలినిచ్చుటకై నిలబెట్టి యున్నారు. ఆ అమాయక ప్రాణి, బిత్తర చూపులతో, రక్షణ కోరుతున్నట్లు అనిపించింది గణపతికి.

అమ్మా! ఏమిటీ దారుణము! భక్త వర ప్రదాత్రివే! అందరినీ చల్లగా చూసే నీవే, రక్త పిపాసినివై ఉండుట ధర్మమా? అంధకారమున, మూఢాచారములలో మునిగిన యీ ప్రజానీకానికి జ్ఞానం కలిగించవా! అని అమ్మను వేడిన గణపతి - “ఆపండి! దేవీ ప్రసన్నమునకని యీ జంతువును బలి ఇత్తురా! జీవహింస పాపము కదా! వదిలివేయుడు” అని అపర పరశురాముడు వలె అరిచాడు. అందరి దృష్టి గణపతిపై పడినది. అంతటితో ఆగకుండా, “మీకు బలియే ప్రధానమైన నన్ను బలి ఈయండి” అని బలిపీఠంపై తన తలను పెడతారు గణపతి ముని. అంతేకానీ, జీవహింస సహించను అని మొండి కెత్తటంతో, చివరికి ఆ రోజు బలి జరుగలేదు. కొందరు అపచారమని దూషించారు. కొందరు శ్లాఘించారు.

గణపతి యందలి సాంఘిక దృష్టికి, ఇది అంకురార్పణ. అంతవరకూ, తపస్సు తప్ప అన్యము నెరుగని అతనియందు, సంఘ సేవా దృక్పథం కలిగింది. వేదోక్తమయిన క్రతువుల యందు నవ ధాన్యములను బలి ఇచ్చుటయే ఆచారము కాని, జీవహింస ప్రోత్సహింపబడలేదనునది అతని వాదన. “మతము” అనగా అభిప్రాయము అని అర్థము. ప్రాణి యొక్క మనస్సు, బుద్ధి పరిపక్వతలను బట్టి, అభిప్రాయములందు ఔన్నత్యము కనిపించును. కావున, అందరికినీ ముఖ్యముగా కావలసినది. సరళమైన ఆచార ప్రక్రియ. అది సత్య శోధనకు దారితీయును.

అన్నము, కూర, ఇలా పదార్థములను వేరు వేరుగా వడ్డించినా, శ్రీ భగవాన్ అన్నింటినీ కలిపి ఒక పట్టెడు ముద్దను ఆరగించేవారు. ఎందుకని అడుగగా "ఇప్పటికే నానాత్వము అధికమైపోయినది. ఇక్కడ కూడా అదేనా!" అని అనేవారు.

మూఢమైన మతాచారాలకు, విపరీతమైన ప్రామాణిక బుద్ధియే కారణమని తలంచి, గణపతి ముని 102 శ్లోకములు గల "సదాచార బోధిని" అను గ్రంథమును వ్రాస్తారు. అందు, ఆచారములను - కర్మాచారము, జ్ఞానాచారము, మన ఆచారము అని మూడు వర్గములుగా వివరించి యున్నారు.

ఈ విధముగా, 14 యేండ్ల వయస్సు లోనే, విప్లవాత్మక భావములను కల్గి, ఛాందస వాదముపై సవాల్ చేసిన కవి కులపతి - మన గణపతి ముని.

ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ.

పాఠకులకు గమనిక

పై నెల (జూన్ 2024) శ్రీ రమణ జ్యోతి సంచిక మొదలు కుని, ధారావాహికంగా ప్రతి నెల, శ్రీ రమణాశ్రమం వారు ప్రచురించిన ప్రముఖ ఆంగ్ల గ్రంథాలను, మన రమణ భక్తులు తెలుగులోకి అనువాదం చేసినవి, రమణ జ్యోతి పత్రికలో ప్రచురితమవుతాయి. పాఠకులకు అనువాద వ్యాసాలూ ఉపయుక్తంగా వుంటాయని ఆశిస్తున్నాము. - సంపాదకులు

శ్రీ భగవాన్‌తో గ్రిద్దలూరి కుటుంబం అనుబంధం

(గత సంచిక తరువాయి) శ్రీ గ్రిద్దలూరి కృష్ణమూర్తి

ఆ యోగా సెంటరుకు కూడా పోయేవాడిని. అక్కడకు వెళ్ళినప్పుడు మీరు ఎక్కడ నుండి వచ్చారు అని నన్ను అడిగారు. నేను నెల్లూరు నుండి వచ్చాను అని అంటే, వారు, నెల్లూరులో పుచ్చలపల్లి రామచంద్రా రెడ్డి గారని వున్నారు, వారి దగ్గరకు వెళ్లి మీరు ప్రార్థన చేసుకోండి అని నాతో చెప్పారు. దాంతో నేను నెల్లూరు వచ్చిన తరువాత ఆయన దగ్గరకు వెళ్లాను. వారితో నేను, సాంబశివరావు గారి తమ్ముడి కొడుకునండి, కుంభకోణం వెళితే అక్కడివారు నన్ను మిమ్మల్ని కలవమని చెప్పారు అని అంటే, వారు రా నాయనా అని చెప్పి, 'నేను ఉదయం 6 గంటలకు మరియు సాయంత్రము 6 గంటలకు ప్రార్థనకు కూర్చుంటాను' అని చెప్పారు. దాంతో ఒకరోజు ప్రొద్దునే వెళ్లి వారి ప్రక్కన కూర్చుందామని అనుకొంటే, వారు నా ఎదురుగా కూర్చో నాయనా అని చెప్పి, ఒక గంట ప్రార్థన చేశారు. వారి ప్రార్థనతో నా నోరంతా ఒక్కసారిగా అమృతమయమైనట్లు అనిపించింది. 25 రోజుల వరకూ ఆ తీయదనం తగ్గలేదు. మా పెదనాయన గారికి ఒంట్లో బాగోలేకపోతే, రామచంద్రా రెడ్డి గారిని ఒకసారి రమ్మనమని అడిగాను. వారు వస్తానని అంటున్నారు కానీ 10 రోజులు రాలేదు. ఎందుకు రావట్లేదు అని అడిగితే, రావాలనే ఆలోచన రావట్లేదు, అందువల్ల రాలేదు అని చెప్పారు. ఒక రోజున నేను ఇంట్లో లేని సమయంలో వారొచ్చారు. మా పెదనాయన గారితో మాట్లాడాను.

వారు వెళ్లిపోయిన తరువాత కొంతసేపటికి నేను ఇంటికి వస్తే, మా పెదనాయన నన్ను పిలిచి, 'రామచంద్రా రెడ్డి గారు బ్రహ్మజ్ఞాని' అని అన్నారు. అటువంటి మహానుభావులతో ప్రార్థన చేసుకోవటం ఎంతో అదృష్టం అని అనిపించింది. మా పెదనాయన గారు, 1962 లో కాలం చేశారు.

అంతర్ముఖం :

1963లో ఒకసారి నేను ఒక అర్జెంట్ పని మీద రమణాశ్రమం వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అక్కడి పాత ఆఫీసు హాలులో టైపురైటర్ మీద టైపు చేస్తూ వుంటే, ఒక్కసారిగా మనస్సు అంతర్ముఖం అయ్యింది. ఇదంతా భగవాన్ అనుగ్రహమే. మనస్సు అంతర్ముఖం కావటం భగవాన్ అనుగ్రహం వల్ల తప్ప, మన ప్రయత్నాల వల్ల కాదు. మనస్సు అంతర్ముఖం చెందటం కోసం, నన్ను అక్కడకు భగవాన్ పిలిపించినట్లు వున్నారు అని నాకనిపించింది.

వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారి కుటుంబముతో సాన్నిహిత్యం:

చంద్రకాంతమ్మ గారు నేర్పిన ప్రార్థనను ప్రతీ రోజు ఉదయం, సాయంకాలం చేసస్తూ వున్నాను. 1964లో మా వివాహం నిశ్చయమైనది. మా పెళ్ళికి రావాలని రామచంద్రా రెడ్డి గారిని కోరితే, 'నేనిక్కడ కూర్చుని ప్రార్థన చేస్తాను, నువ్వు వెళ్ళు' అని అన్నారు. పెళ్ళైన తరువాత ఉద్యోగరీత్యా హైదరాబాదుకు వస్తూ వుంటే, నాకు మాస్టర్ సి.వి.వి. గారి యోగ మార్గంలో ప్రథమ గురువైన చంద్రకాంతమ్మ గారు ఇలా అన్నారు: ''నాయనా! నా గురువుగారి కుటుంబం (అంటే ప్రభాకర శాస్త్రి గారి పెద్ద కొడుకు,

శాస్త్రి గారి శ్రీమతి) అక్కడ వున్నది అని చెప్పారు. నీవు వెళ్లి వారింట్లో ప్రార్థన చేసుకో'' అని చెప్పారు. దాంతో మొదట్లో ప్రతీ నెలకొకసారి వారింటికి వచ్చేవాడిని. ఆ తరువాత కొంతకాలానికి ప్రతీ వారం వచ్చేవాడిని. గురుసన్నిధి కాబట్టి, సాధనలో లోపం లేకుండా, మనకిచ్చిన మార్గాన్ని శ్రద్ధా, భక్తితో సాధన చేయటమే మన పని అని అనుకొన్నాను. అలా ప్రతీ రోజు, ఉదయం, సాయంత్రం ప్రార్థన చేస్తూ వున్నాను. జీవితంలో ఎన్నో ఆటుపోట్లకు గురవుతున్నా, ప్రార్థన చేస్తూ వున్నప్పుడు నాకు భగవానే కనపడుతూ వుంటారు. నేను భగవాన్ అని అంటే, 'భగవాన్ అనబోకు, మాస్టర్ అని అంటూ వుండు' అని భగవాన్ లోపలి నుండి నన్ను కరెక్ట్ చేస్తూ వుండేవారు. భగవాన్‌కు ప్రతీ రోజు దణ్ణం పెడుతూ వుంటే, 'మాస్టర్ గారికి దణ్ణం పెడితే నాకు పెట్టినట్లే' అని భగవాన్ నన్ను కరెక్ట్ చేసేవారు. ఆ విధంగా ఈ రోజు వరకూ మమ్మల్ని కాపాడుతూ వస్తున్నారు రమణ భగవాన్. నాకెందుకులే, వాళ్ళు వేరే గురువును పట్టుకొన్నారని వదిలివేయ లేదు. అంటే గురువులు వేరు కానీ, వారి తత్త్వం ఒకటే. తెర మీద బొమ్మలు వేరు కానీ, తెర ఒక్కటే. ఆత్మ అనేది ఒక్కటే. భగవాన్, శరీరంలో 54 సంవత్సరాలు వున్నా, దేహ త్యాగ సమయంలో, తన స్వరూపాన్ని ఒక జ్యోతి రూపంగా బయటకు వచ్చి చూపించి, ఇంతవరకూ ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో ఎవ్వరూ చూపించనిది చూపించారు. అది ఒక్క భగవాన్‌కే చెల్లింది. పరమాత్మ తత్త్వాన్ని, అన్ని రకాలుగా ప్రాక్టికల్‌గా చూపించింది రమణ భగవాన్ ఒక్కరే.

ఇష్ట దైవానికి అర్పణం:

నేను ఒకసారి మా గురువైన చంద్రకాంతమ్మ గారి దగ్గర నుండి ప్రార్థన చేసుకొని వచ్చి, భోజనం చేద్దామని ముద్దను కలిపి నోట్లో పెట్టుకోబోతూ వుంటే, లోపల నుండి ఒక మాట వినిపించింది: "నువ్వు తినేదానిని మాస్టర్‌కు నివేదించు అని". అప్పటినుండి నేను ఏ ఆహారము తీసుకున్నా, మాస్టర్ గారికి నివేదించి తీసుకుంటాను. రెండు రోజుల తరువాత ఆ మహా ఇల్లాలు నా దగ్గరకు వచ్చి, "నాయనా నువ్వు గురువుగారికి సమర్పించి ఆహారం తీసుకుంటున్నావా?" అని అడిగారు. దాంతో నేను, అమ్మా! నేను మొన్న రాత్రి నుండే ప్రారంభించాను అని చెపితే, ఆవిడ నాతో ఇలా అన్నారు: "నేను మొన్న రాత్రి అనుకున్నాను. అది నీకు చేరిందా లేదా" అని అనుకుంటున్నాను అన్నారు. మాస్టర్ నామం చెప్పుకొని ఏది స్వీకరించినా మనకు ఇబ్బంది వుండదు కానీ, గురువు నామం చెప్పకుండా భుజిస్తే అహంకారాన్ని పెంచి పోషిస్తున్నట్లే. ఇది నేను తెలుసుకొన్నది. గురువు నామం మంచి మందు వంటిది.

కుమార్ పుట్టక మునుపు, మా ఆవిడకు అప్పటికే మూడు అబార్షన్లు అయ్యాయి. నాల్గవసారి ప్రెగ్నెన్సీ వచ్చింది. చంద్రకాంతమ్మ గారికి జాబు వ్రాస్తే, వారు, నాయనా ఈసారి నీకు మగ పిల్లవాడు పుడుతున్నాడు, ఆ పిల్లవానికి "వెంకట ప్రభాకర" అని పేరు పెట్టు అని చెప్పారు. (1968 జులైలో అబ్బాయి - వెంకట ప్రభాకర కుమార్, 1974 మేలో అమ్మాయి - వెంకట నాగలక్ష్మి జన్మించారు). వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారి కుటుంబ సభ్యులు

సుందర మూర్తి గారు, లక్ష్మీదేవి గారు, సుజాతమ్మ గారు వాళ్ళు మమ్మల్ని ఎన్నో రకాలుగా ఆదుకొన్న వాళ్ళు. వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారు, మైనంపాటి నరసింహం గారు, మాస్టారు సి.వి.వి. గారి ద్వారా, డైరెక్ట్‌గా దీక్షను పొందిన వారు. మైనంపాటి నరసింహం గారు, తాను శరీరాన్ని వదిలివేసే 15 సంవత్సరాల క్రితమే, తన డైరీలో ఫలానా సంవత్సరం, ఫలానా తారీఖున, ఫలానా సమయానికి శరీరం వదిలివేస్తానని వ్రాసుకొన్నారు. నరసింహం గారు, ముచికుందుల వారి అంశట.

×××

వేటూరి ప్రభాకర శాస్త్రి గారి శిష్యులు శ్రీనివాసాచార్యులు గారు తిరుపతిలో వుండేవారు. వారు గొప్ప మహానుభావులు. మా గురువుగారైన చంద్రకాంతమ్మ గారు కాలం చేసిన తరువాత, నాకు భౌతికమైన గురువు లేరే అని అనుకొంటూ వుంటే, నెల్లూరులో మా బంధువు శేషయ్య గారు, శ్రీనివాసాచార్యులు గారి గురించి చెప్పి, వారి దగ్గరకు వెళ్ళండి అని చెప్పారు. అలా ఒకరి తరువాత ఒకరి దగ్గరకు, అంటే సజీవ గురువుల దగ్గరికి పంపిస్తూ వున్నారు మాస్టర్ గారు. మాకు ఇబ్బంది ఏదైనా కలిగినప్పుడు శ్రీనివాసా చార్యులు గారికి జాబు వ్రాస్తే, ఆ ఇబ్బంది వెంటనే తీరిపోయేది. ఎన్ని రకాలుగా ఆదుకొన్నారో వారు మమ్మల్ని. మా ఆవిడ డెత్ బెడ్ మీద వున్నప్పుడు ఫోన్ చేస్తే - "ఏం భయపడకు నాయనా, నేనున్నాను కదా" అని అన్నారు. వాళ్ళదంతా యోగమార్గం. ఇవన్నీ తొలగించుకొని వస్తే వచ్చే మెట్టు, భగవాన్ యొక్క జ్ఞాన మార్గం. ఇవన్నీ దాటితే ఆత్మజ్ఞానం ఇస్తాను అని మాస్టరు గారు చెప్పారు.

మాస్టారు అంటే ఆత్మ అని అర్థం. ఆ ఆత్మకు నమస్కారం. నాకు ఇప్పుడు అర్థమైనది ఏమిటంటే - మనం భగవంతునితో అనుబంధం పెట్టుకోవాలి. మనం తినేది ఏదైనా, మన ఇష్ట దైవానికి అర్పించి తీసుకోవాలి. ఎందుకంటే ఇప్పటివరకూ శత్రువులను పోషించాము. మనమెప్పుడైతే మనం తీసుకునే ఆహారం భగవంతునికి అర్పితం చేస్తామో, అది దివ్యమైన మందు అవుతుంది. ఇక రెండవది, పాత వాసనలు కరిగి పోతాయి. క్రొత్తవి రావు. అందుకని భక్తి కలిగిన కూడు పట్టెడైనను చాలు. మనం తినేది, త్రాగేది భగవంతునికి అర్పితం చేయకుండా తీసుకొనటం ఎటువంటిదంటే, 'దేహాత్మ బుద్ధి పోషణతో తనను తాను ఎరుగుట మొసలి మీద ప్రయాణం వంటిది' అని భగవాన్ చెప్పారు. భగవంతునితో కాంటాక్ట్ పెరిగితే, ఆయన చైతన్య ప్రకాశం మన మీద ప్రసరిస్తుంది. భగవాన్ ని, 'నేనెవరు?' అనే విచారణని చేస్తేనే 'నేను' ఎవరో తెలుస్తుందా? లేక ఇతర మార్గాల ద్వారా కూడా తెలుసుకోవచ్చా? అని అడిగితే, భగవాన్, 'ఏ మార్గాన్ని అయినా పట్టుదలతో అనుసరిస్తే అదే నీవైపోతావు' అని చెప్పారు. తలంపులను పెంచి పోషించటమంటే శత్రువులను పెంచి పోషించటం. సాధనా ఫలితమేమిటంటే మంచిగా మాట్లాడటం. చెడుగా మాట్లాడకపోవటం. మనం మాట్లాడదలచుకొంటే లేదా మార్చదలచు కొంటే ఏదైనా విషయాన్ని చెడుగా కాకుండా మంచి మార్గంలో సరిదిద్దాలి. అంతే కానీ, ఒక ప్రక్క సాధన చేస్తూ, ఇంకొక ప్రక్క చెడుగా మాట్లాడటం కానీ, చెడ్డ పనులు చేసినా గానీ ఏమి లాభం?

(సశేషం)

The Ordinary is Extraordinary

Dr K Subrahmanian

We try hard to think good thoughts, but we soon realise that it is not us, but some other power that makes us think about them.Similarly, our ability to stay calm, even for a short duration, is usually the result of our association with like-minded people. What is important in *satsang* is being together,in silence, with like-minded people. That's why Bhagavan says that *satsang* happens because of grace. The company of like-minded people is possible only through his grace. It is not what is said during the *satsang* that is important, because there is nothing new to be said; but every time we listen to some old truths, we're able to give it a new interpretation. Each one of us reinterprets everything in the light of our experience during that particular period. Also, what we say to one another after the *satsang* is important; for everything has its own effect. Sometimes, we may wonder if it is not enough to go to *satsang* once, and then read the *Gita* once, and then, the *Ramayana*. When we read the *Gita* or the *Ramayana*, we are able to give it a new interpretation every time because these are the words of great *jnanis* and *avatars*. When we read the newspaper, and somebody asks us what the news of the day is, we may reduce all the events to a mere five or six sentences. Sometimes, we even say that there is nothing new. But when we read a *sloka*, we don't say that; we become inspired, and as a result, get a new meaning

every time we read it. We always go to the *sloka* in a different frame of mind – sometimes, we take it up when we are happy, and sometimes when we are unhappy. It is this frame of mind of ours that gives the *sloka* a different interpretation; God interprets it in different ways to us at different times. Every time we revisit the *sloka*, we understand it better and better. We can never say that we have read and understood completely the *Gita* or the *Ramayana*. We can spend the rest of our life reading these two epics, and at the end of our life, we would still not have understood everything, for the possibilities are infinite. We cannot exhaust the *Ramayana* or the *Gita* the way we would a novel or the newspaper.

We sometimes wonder why we have to read them repeatedly. Every day, we have breakfast, tea, lunch and supper, and except on those few special occasions, what we eat daily is more or less the same. We don't, however, consider that to be uninteresting. Every day, in order to sustain our body, we eat rice, but we never ask why it is that we have to eat it daily. Occasionally, to break the monotony, we have something sweet – cake or halwa, for example. When we eat sweets, we become very happy. Although sweets are tasty, it's impossible for a person to live on sweets alone. We can, however, live on rice and a variety of vegetables – things that most people consider uninteresting. It's possible to supplement our diet with vitamin B or C, but we cannot live on vitamins alone. So,

in order to sustain our body, we eat, on a daily basis, ordinary things. What we consider ordinary is extraordinary, because they sustain our body. We never say that eating once a week or so will be enough. If that is so at the physical level, how much more so it is at the mental level! In order to sustain our body, we eat food, and in order to sustain our mind, we read the *Gita*, the *Ramayana*, etc.

What sustains us more than anything else is the reading of great books which can inspire us and lead us to happiness. Some of us think that we should be more practical, and devote more time for ourselves; but we find that we are a lot happier when we help someone. We cannot remain happy by focusing on ourselves all the time. When we help some stranger on the road, we sometimes experience a kind of happiness we don't get when we help our relatives or our own children. When we witness an accident on the road, we may take the injured individual to the hospital. Very often, we do this without expecting anything in return for we may not see the injured individual again. So many things happen during the course of the day; none of us can predict how the day will turn out. Prayers, *puja, japa* and *dhyana* are intended to calm the mind so that we can all face the problems of the day calmly and successfully. We may not meet with success all the time – that is not possible – but a calm mind will give us the strength to face the problem without worrying too much

about the consequence. If we fail, we will try again; if we succeed,we will understand that it was the higher power that gave us the strength to succeed.

Each one chooses an *avatar* or *guru* to worship. We pray to Bhagavan, Sri Rama, Sri Krishna and so on. We say, *Om namo bhagavathe Sri Ramanaya*, *Om namah Shivaya*, or *Om namo Narayanaya*. Now, is it possible for the Lord to respond to so many names? When we, on a daily basis, respond to different names, why should it be difficult for the Lord? In the office, people may address you by your full name, Krishnaswamy. At home, your parents may call you Kittu; others may call you Swamy, or Krishna. At school, your classmates have a pet name for you; when you get married, your wife may address you in a particular way, and your children in a particular way. Later on, your grand children call you something else. They are all different names for one person, but you respond to all them. Does it take you sometime to recall that you are the same person? Do you say, “Wait a minute! A minute ago, somebody called me father, so I have to adjust to this new role?” We don’t need to adjust; we respond without any effort. If this is the case at the human level, how difficult would it be for the Divine being, the formless one, to respond to human beings calling him by different names? It wouldn’t be difficult at all. We’re all aware that we weren’t born with a name; it was given later, and over a period, we attached, for the sake of convenience, the name

to the body. The moment an individual dies,we do not say, “Take away Mr. so and so away!” Instead, we ask the body to be taken away. The moment life is gone, there is no reference to the name of the person. When we are born, we do not have a name; similarly, when we die, we have no name.

In the *Lalitha Sahasranama*, we chant the thousand names of the Mother or *Ambal*. In the beginning, we worship *Ambal* by saying, *srimata srimaharagni srimat simhasaneshwari*, and then proceed to recite her different names. Towards the end, we conclude with *nama roopa vivarjita*. In other words, we are saying that Lalitha or *Ambika* is without name and form. This is extraordinary because we have given her names like *Srimata srimaharagni srimat simhasaneshwari, Tripura Sundari, Bhavani, Bhavanagamya bhavaranya kutharika, bhadrapriya bhadra murthi, bhakta saubhagya dayini, Manaswini, manavathi, Maheshi, mangalakriti, viswamatha, jagaddhatri, visalakshi, viragini, pragalbha, paramodhara, paramoda manonmayi, vyomakeshi vimanastha vajrini vamakeshwari*. After reciting her thousand names, we conclude that she has no name and no form! It is difficult for the human mind to grasp the concept of the formless and nameless. We cannot think of the supreme being as formless; in order to reach that stage, we have these forms. These are the methods that have been suggested to us by our *rishis*.

In deep sleep, we are not conscious of the body or the mind. When we get up in the morning, we gradually become conscious of the mind. Bhagavan says that before we become conscious of the outside world, we should sit on the bed and meditate; if meditation is not possible, we should recite *Arunachala Shiva* or something else for about five to ten minutes. The mind then becomes still through this conscious effort. What we're trying to do is put the mind back into the heart before it becomes very active. By doing this, we will enjoy a calm for some time, and it will keep us going for the rest of the day. As we get up, our only prayer should be, "God! Whatever might happen to me during the course of the day, give me the strength to face it." We need to accept everything that happens during the course of the day as the will of God. If we accept everything that happens as his will, there will neither be great joy nor sorrow. There will be peace; whatever we may be doing, we will have *shanti*. This will to accept everything cannot be given to us by another human being; it can only be given by the Lord.

Why is it that all religions talk about the future taking care of itself? We know from experience that we don't really pay much attention to the present. Most of the time, we pay a lot of attention to the past or to the future. Much of our energy is consumed by thinking about the past or the future. If we use our energy for the present, there will be tremendous energy, as no energy will be wasted in either thinking of the past or the future. This type of attention

to the present is possible only if we have his grace. If at all we have to pray, our prayer should be that we accept everything that happens during the course of the day as his will. If we do *puja, dhyana* and *nama japa*, and we are able to think of him intensely for ten minutes, then the attention can be for a longer period.That's why Bhagavan said it is important to think of him as soon as our day begins. However, if we start reading the newspaper or do something else, the mind emerges, and it then becomes difficult to put it back into the self. That is why it is said that we should not get out of bed without spending at least ten minutes thinking of him.

How do we do this? In the morning, instead of getting up immediately, we should sit quietly and put our mind back from where it came. The mind had merged in the heart during sleep, and that is why it did not operate. We are unhappy during our waking time because the mind is wandering all the time. When we doze off during the course of the day, we are refreshed, happy and peaceful because the mind was not there. We must ask ourselves if the mind was not present during sleep, what was it that was enjoying the sleep? There was somebody there in all three states – dream state, waking state, and the dreamless state; this someone is the observer or the self. Beyond all the three states, there is *turiya*. We have this in each one of us. Bhagavan says that we should try to create this state consciously. When we do it, we will enjoy that peace even during our waking hours.

Bhagavan did a variety of things during the course of the day, but there was no sense of doership. The moment there is no sense of doership, then, there is neither sorrow nor joy. Water flows through the tap; the tap is neither happy that there is water, nor unhappy that there is no water. It lets water flow through it. Bhagavan says so many things have to be done through you, and the moment you do things without any attachment, you will have extraordinary peace, and that peace is given to you by the Lord.You will act like anybody else, but your attitude to your action will be very different; you won't have the feeling of *karta*.

karturagnaya prapyate phalam

The *phala* is given to you by him; all you have to do is work. So do this first thing in the morning, and through his grace, you will get the frame of mind that will accept everything as his will. (Talk 41)

******

Bhagavan could turn the most mundane event into an opportunity for spiritual instruction. Once, Ramaswami Pillai was searching for a key that he had lost. After some time, he came into the hall and told Bhagavan about the missing key.

Bhagavan said to him, "The key is where it always was. It is not lost. Only your memory is lost. *Atman* [the Self] is always everywhere, but due to *ajnana* [ignorance] we spend our time searching for it." (*Eternal Ocean of Grace Book 1*)

Ashtavakra Gita 24
The Jnani Views Life as a Divine Play

V Krithivasan

अन्तस्त्यक्त कषायस्य निर्द्वन्द्वस्य निराशिषः ।
यदृच्छयागतो भोगो न दुःखाय न तुष्टये ।।

antasthyakta kashaayasya nirdvandvasya niraashishah
yadruchhayaagato bhogo na duhkhaya na tushtaye

(3-14)

Word Meaning

antasthyakta kashaayasya: one who has given up attachments inwardly; *nirdvandvasya*: one who is beyond polarities; *niraashishah*: one who is free from desires; *yadruchhayaa*: as a matter of course; *agato*: which has come; *bhogo*: experience; *na duhkhaya*: not for pain; *na tushtaye*: not for pleasure.

Verse Meaning:

He who has given up worldly attachments inwardly, who is beyond polarities, and who is free from desires – to him no experience, coming as a matter of course, causes either pain or pleasure.

With this verse, Ashtavakra concludes his probing questions and statements to find out if Janaka has reached the ultimate state of Self-Realisation. Here, he states that a *jnani* has no repulsion for painful experiences nor desire for pleasurable ones. Whatever experience comes, as a matter of course, he accepts them. The important point

being made here is that his detachment is at the inner level. External signs of *sanyasa* are not important, but one's mind must be free from attachments to worldly objects. The word *kashaaya* actually means mental impressions or accumulated tendencies. When the mind has not matured, they take deep roots in one's psyche. Childhood fears, feelings of insecurity, feelings of rejection by the society, self-pity are some examples. These deep rooted impressions tend to form the basis of our daily behaviour. Opinions are formed and judgments are made based on these tendencies.

Polarities (*dvandvas*) are pairs of opposites like pain and pleasure, insult and praise, honour and dishonour, etc. We are tossed about in our lives because of *kashaayas* and *dvandvas*. But these do not touch a *jnani* because desires have taken leave of his mind – *niraashishah*. He is free from desires because he has realised that he is not the impermanent body or the mind, but the eternal Awareness, free from all limitations. It is only the feeling of being a limited individual that makes one feel incomplete and drives him to derive happiness from fulfilment of desires. For a *jnani*, Self-Realisation itself is simultaneous fulfilment of all desires in the world. Whatever has to happen on account of *prarabdha karma* is accepted by a *jnani* – without the least desire to escape from pain or the least attachment to pleasure; he remains as a mere witness to all activities of the body and mind.

King Janaka's Reply on the Glory of Self-Realisation – Chapter 4

In the previous chapter, Sage Ashtavakra asked a number of probing questions and was, in fact, provoking Janaka with the idea to test his spiritual state. In this chapter, King Janaka answers the questions with the clarity gained through his Self-Realisation.

Janaka said:

हन्त! आत्मज्ञस्य धीरस्य खेलतो भोगलीलया ।

न हि संसारवाहीकैः मूढैः सह समानता ।।

hanta! Atmajnasya dheerasya khelato bhogaleelaya

na hi samsaravaheekah moodhaih saha samaanata

Word Meaning:

hanta: alas; *atmajnasya*: knower of the Self; *dheerasya*: the man of understanding; *khelato*: playing; *bhogaleelaya*: game of enjoyment; *na hi:* surely not; *samsaravaheekah:* beasts of burden of the world; *moodhaih*: ignorant ones; *saha*: along with; *samaanata*: similarity.

Verse Meaning:

Alas! The man of wisdom, the knower of the Self, who plays the game of life, can in no way be equated to the ignorant masses bearing the weight of samsara and struggling through life.

The knower of the Self is not deluded by the pleasant and unpleasant events going on around him all the time. He knows that any experience of the senses or the mind is unreal, as it passes off in a trice, and does not endure. Being anchored in the timeless state of Pure Being, he

merely witnesses them, and is not in any way affected by them. For him, they are all a play, God's *leela*. Outwardly, he may be engaged in worldly activities like an ordinary, ignorant person, which may make the onlooker believe that he is also a person like him. But *jnani's* inner sense of total detachment makes him quite different. For the ordinary masses, the worldly life is a great load to bear since they have not eradicated the ego-sense; they have many burning desires, and unfulfilled expectations, and occasional, brief moments of peace. With their minds constantly goading them into action, the *samsaric* burden makes them act like 'beasts of burden' – *samsara vaheekah.*

King Janaka points out that the tremendous inner peace experienced by the Knower of the Self in all circumstaces, enables him to enjoy the vicissitudes of life; he smoothly flows with the life current, wherever it may take him, in joyous acceptance of whatever comes to him.

This is in answer to Ashtavakra's questions in the previous chapter, "How can you, the Knower of the Self, feel attached to wealth?" The apparent implication is that Janaka still remains as King, leading an opulent life, enjoying the luxuries of a kingly life. Janaka's statement in this verse implies, "To the outsider, it may look as though I am enjoying a luxurious life. But to me, none of these has any significance, as these are transient. I am merely playing my role, unattached to anything, treating the pleasant and the unpleasant alike, all the while enjoying the bliss of the Self."

*****

Maha Nirvana

Friday, 14th April

Maharshi is in a very precarious condition. The whole morning has been spent by devotees in hushed gloom and with bated breath. After evening *darshan*, the unanimous verdict is that it is positively the last. The Master is now propped on large pillows, almost in a sitting posture, the head resting backward with open mouth, and two attendants briskly fanning him, to enable him to breathe freely – the battle for air, has thus started. At 7 p.m., oxygen is administered to him for about five minutes, but seeing it gave him no relief, he feebly asked that it should be stopped.

The situation was tense: about five-hundred devotees were outside in sad expectation of the solemn last moment. Blood relations, *ashram* workers, a few old disciples, and some new aspirants, went in by turn to have a last sight of him. When the end was known to be approaching, the whole congregation with one voice started chanting the Tamil hymns he had many years ago composed in praise of Lord Arunachala: "Arunachala Shiva, Arunachala Shiva, Arunachala!" till it came about 8-47. Many devotees grief stricken and beating their breasts, lost control of their feeling and rushed *en masse* to the small room where the sacred body lay, but Police officers immediately cordoned off the area till it was brought out and placed in the centre of the big *darshan* hall in *yoga asana* for all the people to pay their last respect to it. The news spread like wildfire

to the town and the neighbouring villages and drew huge crowds. By 9-15, the crowd grew so thick, that it became necessary to give chance to all to pay their homage and pass the body in an orderly manner. A queue was thus formed – seven to ten broad – at a quick-march pace. It is still (11-55 p.m.) continuing unabatingly.

Around the sofa sat dozens of disciples, some chanting Maharshi's verses and other devotional hymns, but the others remained in silent contemplation. Sandalwood paste and jasmin flowers now cover the body, and incense burns by its side.

At about 9 p.m., Monsieur Cartier-Brassen, the French photographer, who has been here for about a fortnight with his wife, related an experience of his to me. "It is a most astonishing experience," he said. "I was in the open space in front of my house, when my friends drew my attention to the sky, where I saw a vividly-luminous shooting star with a luminous tail, unlike any shooting star I had before seen, coming from the South, moving slowly across the sky and, reaching the top of Arunachala, disappeared behind it. Because of its singularity, we all guessed its import and immediately looked at our watches – it was 8-47 – and then raced to the *ashram* only to find that our premonition had been only too sadly true: the Master had passed into *Mahanirvana* at that very minute." Several other devotees in the *ashram* and in the town later told me that they too had seen the tell-tale meteor.

15th April, 1950

Many devotees kept vigil the whole of last night by the side of the sacred body; some snatched a few hours rest, and returned early morning. The singing and chanting of *Vedas* continued throughout, as did the queue of worshippers till 11-30 a.m. today when the body was taken out to the South verandah for *puja* and *abhishekam*. Sri Niranjanananda Swami, the *Sarvadhikari*, assisted by his son Sri T. N. Venkataraman, poured over the sacred head dozens of pots of milk, curd, butter-milk, orange juice, mashed bananas and jackfruits, coconut water, etc., followed by many bottles of rose-water, attar, perfumes of all kinds and sweet smelling oils. Then enormous garlands of fresh roses and jasmins were placed round the neck and strewn all over the body.

The *samadhi* pit was dug 10½ x 10½ feet and seven feet deep. In its centre, the masons isolated a small area of 4½ x 4½ feet and surrounded it by a wall built of granite stones, lime and cement. The remaining portion, they filled with many cartloads of sand said to have been brought from the sacred Ganges and Narbada valleys.

At 6-30 p.m., the body, which by then had received the homage of not less than about 40,000 persons was carried in a decorated palanquin reserved for the Deity of the temple to the *samadhi*. Here it was placed in the same *yoga-asana* into a bag made of the finest *khaddar*, which was then filled with pure camphor and lowered into the small area reserved for it. Then the pit was filled to the brim with camphor, salt, and sacred ashes to protect the

body from worms and rapid disintegration, and closed with masonry work. The crowd was so intense that twenty policemen were hardly sufficient to control it.

Mr. Kaikobad, a Parsi devotee of the Maharshi, last night happened to be on the terrace of his house in Madras, when he saw the meteor, to which Monsieur Cartier-Brassen and others referred last night and intuitively associated it with the *Mahanirvana* of the Master and, without waiting for the morning, he immediately hired a taxi and came at top speed.

Miss H. P. Petit, who was sitting on the balcony of her house in Bombay, about a thousand miles away, also saw the shooting star at that fateful minute, at once guessed its meaning and wrote to a friend of hers in Benares that the Maharshi had passed away.

16th April, 1950

All the English and Tamil papers which arrived this morning from Madras gave wide publicity in banner headlines to the passing of the Maharshi. They also referred to the meteor which had been seen in the sky all over the State of Madras, hundreds of thousands of square miles, at 8-47 on the night of April 14, by a large number of people in different places and reported to the Press. These eye-witnesses had been struck by its peculiar look and behaviour, which led them to ascribe the strange phenomenon to the passing of a great spiritual soul. Such a mass of evidence speaks for itself, if evidence need be.*(Guru Ramana - Memories and Notes*, S.S.Cohen)

*****

Mother Azhagammal

Sneha Choudhury

Mother Azhagammal's life is a saga of events, which when strung together, forms a garland, woven by divine hands to be adorned around the neck of Arunachal Siva. As a young girl, she lived with her parents in Kizhapasalai village of Tamilnadu, a few miles from Tiruchuzhi. She did not receive any formal education, and was brought up in the manner girls are brought up in conventional Brahmin families. She learnt and recited spiritual hymns, her favourite ones being those of Avudai Akka of Chengottai, a saint of the early century.

After her marriage, she carried out the responsibilities of the new household, dutifully. Her husband Sundaram Iyer, Bhagavan's father, was a reputable Court Pleader, generous beyond measure, and clients who consulted him, travelling far to meet him were given food and shelter in their house. Theirs was an open house, and Azhagammal was always prepared to serve the guests and visitors. Sundaram Iyer was also a reputable member in the village, and the entire community loved and respected the generous couple. In the course of time, they had four children, three boys and a girl. Bhagavan was the second of the four. Sundaram Iyer wanted his sons to be educated in English medium, so he sent the oldest son, Nagaswami and Venkataraman (Bhagavan) to his brother, Subba Iyer in Dindigul, where they were admitted in Scott's Middle School. In a short while, when Subba Iyer shifted to

Madurai, the boys preferred to go along with him, and they studied in the American Mission High School.

In a tragic turn of events Sundaram Iyer passed away at the most inopportune time, in 1892, leaving behind a young grieving widow with four children to care for. Her world collapsed under her feet, as she watched their house in Tiruchuli being sold to clear debts. She resigned to her lot of living her life being separated from the older two children; with her two younger children, Nagasundaram and Alamelu they shifted to Manamadurai, a town near Madurai, to live with Sundaram Iyer's second brother, Nelliappa Iyer who was practicing as a pleader there.

Hardly had she settled down, that she got another devastating piece of news. Her second son, Venkataraman, had left home, leaving behind a strange letter of going out in search of his 'father', and without giving any clue of his whereabouts. She was besides herself with grief and worry, and looked for him, going to places when it was told that the likes of the fair youngster were seen. All in vain, and as the year passed, her bag of grief had this burden to carry too. One day, when the family got news of his whereabouts, and in a series of events that followed, she finally came to Tiruvannamalai in 1898, and set sight of her young son, who was now an ascetic, wearing a loin cloth, living on the hills and subsisting on nothing but begged food. Her heart cried out in anguish at his total indifference to her cries and pleadings. Her sorry plight was unbearable by the devotees who were around him, and at the instance of one Pachiappa Swami, who begged him to

respond to her, at least in writing, he wrote on a piece of paper, with a pencil, in tamil,

*"The Ordainer controls the fate of souls in accordance with their past deeds, their prarabdha karma. Whatever is destined not to happen will not happen, try how hard you may. Whatever is destined to happen will happen, do what you may to stop it. This is certain. The best course, therefore, is f*or *one to be silent (resigned)."*

Azhagammal had no other recourse but to return home, dejected. But she was not one to give up. She returned in the year 1900, after a pilgrimage to Banaras, and again stopped by around the year 1912, after visiting the family deity, Lord Venkateshwara at Tirupathi, with a hope in her heart that her son would return home. During her stay in 1912, she was afflicted with fever with symptoms of typhoid, and for several weeks suffered severely. He looked after her health with great care and composed a prayer to Arunachala* to intervene and save her. The verses he composed at that time may have been the only ones he ever composed to Arunachala to influence the course of events. These verses also indicated what was to enfold in the later years of her life.

In the year 1916, when her duties in worldly life were nearly over, Nagaswami having passed away, and Alamelu married, she came to Venkataramana, when he was in Virupaksha cave. By and by, she set a routine, and when they moved to Skandasramam, she lighted the hearth to cook food. Hitherto, the master and the disciples were subsisting on food begged in the town, or sent by some

devotee or the herbs gathered from the hills. But when mother came, she started cooking food for herself and all the devotees. Her routine started early, and as she worked, she sang the songs she had learnt in her childhood.

Being the mother of Bhagavan, she expected to be treated differently, but Bhagavan would have none of it. “All women are my mothers”, he said, and she had to accept that she would not be given any special treatment, just because she was his mother. He abhorred the caste feelings she had, and ridiculed the needless fuss she made when her clothes were touched by a non-brahmin. Up till now, in her worldly life, she was brought that way, and was not used to community living. Up in the hills, in the quiet and simple jungle hermitage, life was about caring, giving and sharing. Bit by bit, she learnt, and Bhagavan also drew her attention to the devotees who had overflowing love for Him, and the sincerity of their devotion. Seekers came to him to clear doubts, and she observed their behaviour and commitment towards the teachings of their master. She became a fully surrendered devotee, and following her example, Nagasundaram too came and settled down with Bhagavan. He took *sannyasa*, and was called Niranjananda Swami. The Maharishi’s devotees became her sons, and she treated all of them with love and affection. She became a mother to them all.

Once all her *vrittis* were weakened, Bhagavan taught her the highest *vedantic* truths in the guise of the famous *Appalam* song.** She was used to the rice song, the soup song, and he added the *appalam pattu* to her songs. By

composing the song, he advised her to leave the world behind her and heed the unique and unspoken words of the *guru* who teaches *sat-chit-ananda*. The gist of the song is to vanquish the ego by grinding it and powdering it fine. The fine powder should then be mixed with the flavour of *satsanga*, cultivating non-attachment, mind control, curbing the outward tendencies of the mind in the unique urn of virtuous inclination. Once the flour of the ego has been mixed with the flavour of *sama, dama, satsanga, vairagya and sankalpa* of the best kind, the dough should be flattened out by pounding it hard in the mortar of 'I-I', or persistent self enquiry. Then further flattened out with the rolling pin of silence, working cheerfully, with not a trace of stress or strain. Once the dough has been rolled out, in the pan of infinite silence in which the ghee of *Brahman* has been added, it should be fried over the fire of knowledge. Thus the ego 'I' transforms into the universal 'That'.

Mother gradually settled down to the life of a devotee; she was so attached to Bhagavan that she did not accept the invitation of her daughter Alamelu to attend their *gruhpravesham*. She was scared that she would fall ill and may not return. Her wish was to die in Bhagavan's arms, 'even if her body was thrown in the thorny bushes'. Bhagavan's silent guidance and his care, his occasional hints, and his very presence made mother a fully ripe devotee. In subtle and unobtrusive ways, Bhagavan removed her inhibitions to reveal her inner being, that of

the inimitable spirit, that transcended the limitations of the body.

* Collected Works of Ramana Maharshi - Prayer for mother's recovery

** Collected Works of Ramana Maharshi- Appalam Song

(to be continued)

There was a cyclone the previous night and branches of trees had fallen; one drumstick tree was uprooted. Bhagavan came out, sat on the damp ground and started gathering the leaves. Seeing Bhagavan, others also started helping. He said, "These leaves will otherwise be wasted; but they can be cooked and are otherwise very good for health." The Rajah of Ramnad was to visit Bhagavan that day, Bhagavan also knew of it. The Rajah arrived and the hall was empty. The office staff did not know how to make Bhagavan come to the hall to give *darshan* to the Rajah. Bhagavan, unperturbed continued attending to his chosen 'job'. The Rajah had to come to Bhagavan. Bhagavan continued to peel off the leaves, unmindful of the environment. The Rajah was thrilled to see a *jnani* engrossed in activity. (*Purushottama Ramana – V.Ganesan*).

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Nampally.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031
Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026
SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, May 2024)

The mind is contaminated when it takes in objects. Otherwise, it is pure. The main factor in *dhyana* is to keep the mind active in its own pursuit without taking in external impressions or thinking of other matters. (Talks - 61)

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.
email : ramanakendram.hyd@gmail.com
website : www.sriramanakendram.org